

ТЕОДОР СТЪРДЖЪН БИЗНЕС СЪС СТРАХА

Превод от английски: Маргарита Златарова, 1978

chitanka.info

Каквото и да разправяте, Джоузеф Филипсо си е избраник на съдбата. Доказателства ли ви трябва? Ами неговите книги? А Храмът на Космоса?

Но на него и през ум не му е минавало, че ще се забърка в такава история с Неидентифицирани (от никого освен от Филипсо) летящи обекти. И едно след друго заради някакво си алиби веригата от събития го отведе право към Храма на Космоса.

Ако трябва да си припомним честно как стана всичко (само, моля ви, не искайте това от Филипсо), трябва да признаем, че алибито беше жалко, пък и поводът за него бе нищожен.

Всичко започна в една прекрасна вечер, когато без никаква причина Филипсо се напи до забрава. На другия ден, разбира се, не отиде в агенцията. И за да се оправдае, излъга шефа си, че е ходил предната вечер извън града да види престарялата си майчица, но на връщане му се повредила колата и цяла нощ се туткал около мотора като глупак и едва на сутринта... и така нататък. На другия ден той наистина тръгна да навести майка си и какво мислите? На връщане колата изведнъж спря като закована и той цяла нощ... сякаш го беше предсказал. Отново трябваше да се оправдава, но как? Докато подбираше и проверяваше правдоподобността на един или друг вариант, небето изведнъж ярко се освети и по скалите и дърветата пробягнаха бързи сенки. Но всичко изчезна, преди да успее да вдигне глава. Това би могло да бъде или метеорологична сонда, или блатен огън, а може и кълбовидна мълния. Филипсо погледна към небето, не видя нищо и изведнъж го озари внезапна мисъл.

Автомобилът му стоеше на банкета, обрасъл с гъста трева. Филипсо бързо намери три камъка, всеки с диаметър около един фут. Те образуваха триъгълник и бяха забити в земята горе-долу на еднаква дълбочина. Като стъпваше внимателно, за да не оставя следи, Филипсо ги примъкна един по един в гората, скри ги в празна хралупа и я затрупа отгоре със сухи клонки. После измъкна от багажника на колата бензинова лампа (допотопната вана на майка му се беше пробила и той бе взел назаем лампата, за да я запуши). Филипсо старателно опърли с пламък вдлъбнатините, оставали от камъните.

Явно съдбата се беше намесила още преди четиридесет и осем часа, но едва сега стана осезаем нейният пръст. Едва успя да изгаси лампата и да я скрие в багажника, когато на пътя се показва автомобил.

Той принадлежеше на репортьора, който пишеше за неделните приложения. И същият този репортьор, на име Пенфилд, до този момент нямаше тема за следващия брой, а освен това със собствените си очи беше видял преди половин час светлината на небето. Филипсо се канеше да отиде в града в някой вестник, а после да се върне на местопроизшествието с репортьор и фотограф, за да може на следващия ден да покаже на шефа си бележката във вечерното издание. Но съдбата се залови за работа с къде по-голям размах.

Осветен от първите проблясъци на зората, Филипсо застана на средата на пътя и замаха с ръце. Колата спря до него.

— Едва не ме пречукаха — с дрезгав глас простена той.

От този момент материалът започна сам да се размотава, както казват в редакциите на неделните приложения. Филипсо не трябваше да измисля никакви подробности. Той само отговаряше на въпросите, а останалото довърши въображението на Пенфилд, за когото беше ясно, че пред него стои просто не очевиден, а най-съкровеният мечта на репортьора.

— ... и се спуснаха на Земята с огнена струя?

— С три огнени струи! — Филипсо го поведе надолу по склона и му показа овъглените, още топли вдлъбнатини.

— Заплашваха ли ви?

— Не само мене... а цялата планета. Те се заканваха да унищожат Земята.

Пенфилд едва успяваше да записва.

— А какво им отговорихте? Че не се боите от заплахи?

Филипсо потвърди и така нататък.

Тази история попадна, както искаше и Филипсо, във вечерното издание, но той не очакваше, че ще вдигне такъв шум. А шумът бе толкова голям, че Филипсо не се върна вече на работа и алибито не му послужи. Вместо това получи телеграма от един издател с молба да напише книга.

Филипсо седна и я написа. Неговото съчинение се отличаваше с дързък стил, с изисканост, която напомняше маниерите на селски дебелак и непретенциозност като обстановката в банкерски кабинет. Книгата излезе под заглавие „Човекът, който спаси Земята“ в тираж двеста и осемдесет хиляди и се разпродаде през първите седем месеца.

Парите сами потекоха към него. Той ги получаваше от Лигата за Приближаването на края на света, от Съюза за борба за моралното възраждане на човечеството, от Асоциацията за защита на Земята от Космически пришълци. От вси страни към него се носеха призиви: „Спаси ни!“ и банковата му сметка набъбваше от парични чекове. Ще не ще, трябваше да основе Храм на Космоса, за да придаде на нещата законен характер. А нима Филипсо бе виновен, че половината от енориашите му, пардон, от слушателите приемаха неговите лекции като богослужения?

Появи се на бял свят и втората му книга „Няма защо да капитулираме“. Тя беше с цяла третина по-дълга от първата и съдържаше доста повече противоречия. Първите десет седмици се разпродаде в тираж триста и десет хиляди. Отново рукнаха пари, и то в такъв поток, че Филипсо трябваше бързо да се регистрира като некомерческа организация и да отнесе всичките постъпления на нейна сметка. Признаците на благоденствие се виждаха и в самия Храм. Най-забележителното нещо там бе голямата радарна антена, купена от бракуван броненосец и монтирана на купола. Антената без прекъсване се въртеше около оста си и макар да не беше включена никъде, от пръв поглед ставаше ясно, че Филипсо е нащрек и хората могат да спят спокойно. В хубаво време антената се виждаше дори от Каталина, особено през нощта, когато към нея прикрепиха ярък оранжев прожектор.

Кабинетът на Филипсо се намирал под купола точно под антената и дотам можеше да се стигне само с асансьор.

Откъснат от целия свят, Филипсо седеше в кабинета си, потънал в размишления, когато изведнъж изумен чу зад себе си леко покашляне. Обърна се и видя нисичко рижо човече. Не се знае какво би направил Филипсо в първия момент — дали щеше да побегне или да хване непознатия за гушата, ако в ръцете на оня не се намирал средство, което още с появяването на писмеността е действувало успокояващо на разярените автори.

— Прочетох вашите книги — каза непознатият и протегна напред дланите си, на които лежеше по един познат том. — Намерих, че не са лишени от искреност и логика.

Лицето на Филипсо се разтегна в усмивка и той огледа лишеното от особени белези лице на непознатия и неговия обикновен сив

костюм.

— Общото в искреността и логиката е в това — продължи непознатият, — че те може да нямат никакво отношение към истината.

— Слушайте, какво искате вие и как се озовахте тук?

— Аз не се намирам тук — отвърна човечето. И посочи нагоре.

На небето здрачът вече се сгъстяваше и оранжевият прожектор го наклъцваше с все по-нарастваща решителност. През прозрачния купол се виждаше как прожекторът освети в тъмнината голямо сребристо тяло, висящо на сто фута от повърхността на Земята и на петдесет фута на север от Храма — точно в оная точка от небето, където повелително сочеше пръстът на госта. Тялото се мярна само за миг, но изображението му остана в ретината на очите.

— Аз се намирам в онова нещо — промълвя Рижото човече. — Тук съм само илюзия.

— Престанете да говорите загадъчно — развика се Филипсо, за да заглуши треперенето на гласа си. — Иначе ще ви хвана за врата и ще ви изхвърля навън.

— Не можете да ме изхвърлите навън, защото ме няма тук.

Непознатият тръгна към Филипсо, който стоеше в средата на кабинета. Филипсо отстъпи крачка, после още една, докато се опря в масата. Непознатият продължаваше да върви. С невъзмутимо изражение на лицето той се приближи плътно до Филипсо, премина през него, после през масата в креслото, но единственото, което пострада от сблъскването, беше самообладанието на Филипсо.

— Съвсем не исках да ви изплаша — промърмори непознатият, като се наклони със загрижено изражение към лежащия на пода Филипсо. Той протегна ръка, сякаш се опитваше да го вдигне на крака. Филипсо се отдръпна от ръката на непознатия, хвърли се настрани и едва сега съобрази, че оня не може да го докосне. Сви се и изплашено загледа госта. Непознатият съкрушено поклати глава.

— Извинете ме.

— Кой сте вие?

— Ах, да, извинете. Наричайте ме Хуренсон. Не трябва да се боите. Сега ще ви обясня всичко. Седнете, моля ви, по-удобно и отпуснете челюстите си. Така е по-добре.

Филипсо, все още треперещ, се отпусна в креслото. Хуренсон приседна на стола, встрани от масата. Филипсо с ужас забеляза, че

между госта и стола остана светла ивица. Хуренсон улови погледа на Филипсо, погледна надолу и като промърмори някакво извинение, се отпусна на стола в нормално положение.

— Понякога забравям — обясни той. — Толкова много работи едновременно трябва да държа в паметта си. Малко да се заплеснеш и току-виж, си изскочил навън без генератора за невидимост, или пък си влязъл да се къпеш без хипнопроектор като оня глупак в Лох Нес...

— Та вие наистина ли сте извън...

— Именно. Извънземен, извънслънчев, извънгалактически, всичко каквото поискате.

— Но вие съвсем не приличате... тоест искам да кажа...

— Да, не приличам. Но и на това — гостът докосна жилетката на гърдите си, — на това също не приличам. Бих могъл да ви покажа как изглеждам всъщност, но повярвайте ми, по-добре е да не го правя. Имаше такива опити и те не доведоха до нищо добро. — Той печално поклати глава и повтори: — Да, по-добре да не го правя.

— Как... какво искате?

— Аха. Стигнахме до същността. Как мислите, бихте ли разказали на света истината за нас?

— Но нали аз вече...

— Аз казах истината... Преди много години дойдохме на тази мъничка планетка и се заехме да изучим вашата малка, но много интересна цивилизация. Тя буди големи надежди — толкова големи, че ние дори решихме да ви помогнем.

— На кого му е притрябвала вашата помощ?

— Не мога да ви обясня. Колкото и да се старая, за вас това ще бъдат хиляди пъти слушани банални истини. Нима не разбирате, Филипсо, какво искам да кажа и защо го казвам именно на вас? Вие сте превърнал страха в стока, в извор на доходи. Страхът — това е вашият бизнес. Докато човечеството плахо разширява границите на познанието, вие търсите новото, неизвестното, за да плодите нов страх. И сте попаднал на благодатна почва. Заплаха от Космоса... темата е необятна като самата Вселена. Вие сте се превърнали в главния източник на сведения за Неидентифицираните летящи обекти. Вашето здание е построено върху лъжата и страха, но сега това няма значение, вашите последователи ви слушат, а тях пък ги слушат повече хора, отколкото може да се предположи. На първо място тези, които са

наплашени, които се чувствуват малки и беззащитни на Земята. И през цялото време им внушавате, че вие и само вие можете да ги спасите.

— А не е ли така? — попита Филипсо.

— Не е така! Под думата „спасявам“ се подразбира заплаха. А никой не ви заплашва. Ние искаме да ви помогнем, да ви освободим.

— Ах, ето какво било?! Да ни освободите? Че от какво?

— От войни, от болести, от нищета, от неувереност. Написали сте две книги, трябва да си ги вземете обратно!

— Как така да си ги взема обратно?

— Ще ви се наложи да напишете нова книга.

На Филипсо не му хареса лекото ударение, което Хуренсон направи на думата „наложи“, но замълча.

— В тази книга ще има нови открития. Ако искате, можете да ги наречете откровения. Или пък най-последни тълкования.

— Добре. А защо?

— Защото лъжата е отрова и е необходима противоотрова, докато действието на отровата не е стигнало много дълбоко. И ние ще можем да се показваме на хората, без да предизвикваме паника. За да не ни посрещнат с изстрели.

— Нима се страхувате от това?

— От куршуми и снаряди — не, а от това, което кара хората да натискат спусъка.

— Да предположим, че се съглася с вас?

— Вече ви казах. Човечеството ще забрави бедността, престъплението, страха...

— И Филипсо също ще бъде забравен.

— Ах, ето какво било! Вас ви интересуват личните облаги! Нима не разбирате, че вие ще помогнете на Земята да стане нов Едем, където хората ще могат да творят и да се смеят, да любят и да работят, където децата ще растат, без да познават страха, където за първи път един човек ще може да разбере другия. Няма ли да ви бъде приятно да знаете, че всичко в този свят ще се дължи на вас?

— Ясно — усмихна се язвително Филипсо. — Земята ще се превърне в огромна зелена ливада, по която човечеството ще затанцува, а хорото ще поведе аз. Не, това не е за мен.

— Изведнъж станяхте особено предизвикателен, мистър Филипсо — спокойно каза Хуренсон.

— А от какво да се боя — дрезгаво отвърна Филипсо. — Нали сте само призраци? — Той се засмя. — Призраци. Сполучливо казано. Нали така ви и наричат...

— ... операторите на радарите, когато ни видят на своите екрани — завърши вместо него Хуренсон. — Зная.

— Вие сам си го изпросихте — Филипсо стана. — Просто сте шарлатанин. Съгласен съм, вие можете да правите всякакви фокуси с огледала. Всички ваши работи са зрителна измама. Ако наистина можете да направите една стотна част от всичко, което казахте, нямаше да ме молите да ви помогна. Ние... вие бихте направили всичко със собствените си ръце, без да питате никого. Ако бях на ваше място, така щях да постъпя.

— Така ще постъпите — повтори Хуренсон с тон на безкрайно учудване, по-скоро на гнусливо и недоверчиво отвращение. — Не можете ли да разберете — заговори той след дълго мълчание, — че ние не можем да извършим много неща от онези, които сме в състояние да извършим. В наша власт е да взривим планетата, да изменим нейната орбита и да я насочим към Слънцето. Това е в границите на нашите възможности, точно както е в границите на вашите възможности да изядете паяк. Но вие не ядете паяци. Изразявайки се по-образно, вие казвате, че не сте в състояние да ги ядете. Точно така ние не сме в състояние да заставим човечеството да направи и най-дребното нещо без негово съгласие. Нашето безсилие стига дотам, че ние не можем да заставим дори един-единствен човек. Например вас.

— Значи мога да откажа? — недоверчиво попита Филипсо.

— Няма нищо по-просто от това.

— И нищо няма да ми направите?

— Абсолютно нищо. Просто ще си отидем. Достатъчно усилия вече ни погълнахте. Ако вие самите не искате да си оправите работите, на нас ни остава само да пуснем в ход силата, а това е изключено. Разбира се, ще бъде жалко да зарежем нещата наполовина. Четиристотин години наблюдения и всичко напразно... Ако знаехте само колко труд ни струваше да ви изучаваме, без да бъдем забелязвани. А когато Кенет Арнолд вдигна шум около летящите чинийки, стана доста по-лесно.

— По-лесно?

— Точно така. Вие, хората, притежавате удивителната способност, бих казал дори талант, да не вярвате на собствените си очи и да търсите всякакви правдоподобни обяснения.

— А как смятате да пристъпите към работа?

— Най-добре е да започнем с вашата нова книга. Но ако направите рязък завой и почнете да обяснявате какви чудесни и мъдри момчета сме ние, вашите последователи ще се отдръпнат от нас. Измислих! Ще ви подаря оръжие против тези, как ги нарекохте... против призраците. Простичък генератор на поле, който всеки може да си направи сам, а за примамка ще пуснем в ход нещо от вашите предишни глупости, пардон, от вашите откровения. Ето моето оръжие, то ще спаси Земята от тези, които я заплашват. — Хуренсон се усмихна. — И най-интересното е, че това ще бъде самата истина.

— Не разбирам.

— Ще заявите, че това устройство има радиус на действие петдесет фута, а всъщност той ще бъде две хиляди мили. Ще обявите, че сте го откраднали от нас и чертежите му ще бъдат приложени към книгата...

— И що за устройство ще бъде то?

— Ще помага на хората да се разбират еди друг.

— Ние прекрасно се оправяме и без него.

— Глупости! Вие общувате с помощта на етикецията. Думите ви са като купчина пакети под новогодишна елха — знаете от кого са, какъв е размерът и формата им, понякога чувате, че вътре нещо звъни или тиктака. Но не знаете какво има в тях, докато не отворите пакета. Ето за това е предназначено нашето устройство. То ще разкрива думите и ще показва какво има вътре в тях. Ако всяко човешко същество, независимо от възрастта, произхода и езика, съумее да разбере друго човешко същество, като същевременно знае, че то също ще бъде разбрано, няма да успееш да се озърнеш — и светът ще стане съвсем друг.

Филипсо се замисли.

— Няма да можем да се пазарим — каза той накрая. — Няма да можем дори да обясним... ако направим нещо не така...

— Ще можете да обяснявате — възрази Хуренсон, — но няма да успеете да излъжете!

— Искате да кажете, че всеки кръшнал съпруг или всеки ученик, извършил някаква лудория, всеки преуспяващ бизнесмен...

— Съвършено вярно.

— Но това е хаос! — прошепна Филипсо. — Ще се разстроят самите устои на нашето общество...

— Филипсо, вие разбирате ли какво казахте? — разсмя се добродушно Хуренсон. — Че вашето общество се държи на лъжата и полуистината и че без тези опори то ще се разпадне. Всъщност прав сте. Да вземем за пример Храма на Космоса. Какво според вас ще се случи, когато вашето паство узнае истината за своя пастир?

— И с това се опитвате да ме съблазните?

Филипсо беше ужасно потресен, като чу как в отговор Хуренсон тържествено се обърна към него на име.

— Да, Джо, от все сърце се старая. Ти си прав, че ще настъпи хаос, но във вашето общество той, все едно, е неизбежен. Много величествени съоръжения ще паднат, но над техните развалини няма да се намерят желаещи да се облажат за чужда сметка.

— Това вече го зная — обидено отвърна Филипсо. — И не желая всякакви негодници да се замогнат от моето падение. Особено когато и техните души не струват пукнат грош.

— Ти зле познаваш човешката природа, Джо — печално поклати глава Хуренсон. — На тебе никога не ти се е случвало да надникнеш в съкровения скривалища на душата, където няма място за страх и където се таи стремежът на човека да разбира и да бъде разбран.

— А на вас?

— Случвало ми се е. Виждал съм го у всички хора. И сега го виждам. Но моят поглед прониква в дълбини, недостъпни за вашето зрение. Помогна ми, Джо, и ти също ще можеш да го видиш.

— И сам да се лиша от това, което постигнах с толкова труд?

— Какво струва загубата в сравнение с онова, което ще спечелиш? И не само за себе си, но и за всички хора. Или да погледнем нещата от обратната им страна — може би ще ти стане по-ясно. От мига, в който ти откажеш да ми помогнеш, всеки убит на война, всеки умрял от инфаркт, всяка минута мъчение на болния от рак — всичко ще падне на твоята съвест. Помисли за това, Джо!

Филипсо бавно вдигна очи от стиснатите си ръце и погледна развълнуваното и съсредоточено лице на Хуренсон. После вдигна глава

и погледна през купола нощното небе.

— Извинете — каза изведнъж той, като посочи с ръка, — но вашият кораб отново се вижда.

— Дявол да ме вземе — изруга Хуренсон, — така се съсредоточих в разговора, че съвсем забравих за генератора на невидимост. Изгорял му е омикронът. Ще ми трябва няколко минути, за да го поправа. Пак ще се върна.

С тези думи той изчезна.

Движейки се като насън, Джоузеф Филипсо пресече своя кръгъл кабинет и като притисна чело о плексигласовия купол, погледна святкащия кораб. Неговите очертания бяха красиви и пропорционални, а повърхността му преливаше в бляскави люспици като крило на пеперуда. Филипсо отмести погледа си от кораба към звездите, а после с мислен взор видя звездите, които се виждат от тези звезди, а оттам още звезди и цели галактики.

„Дори тези небеса не са в състояние да направят така, че да ми повярват, ако кажа истината — помисли си той. — Каквото и да кажа, на моите думи няма да повярват.“

— Но аз не съм лъгал! — високо простена той. — Не исках да излъжа! Питаха ме, а аз само отговорях „да“ или „не“ в зависимост от това, какво искаха от мен. А после исках да обясня защо казах „да“ или „не“, но това още не е лъжа.

Никой не му отговори. Почувствува се много самотен.

„Може би все пак трябва да опитам — помисли той. А после тъжно си рече: — Нима ще мога?“

Иззвъня телефонът. Филипсо го погледна с неவிждащи очи, докато иззвъня повторно. Тогава се приближи до масата и вдигна слушалката.

— Филипсо е на телефона.

— Добре, фокуснико — казаха в слушалката, — ти надви!

— Кой е там? Пенфилд?

След първата им среща Пенфилд също преуспя. Но като главен редактор на местната вестникарска мрежа, той отдавна се беше отрекъл от Филипсо.

— Какво искате, Пенфилд?

— Вече казах, ти надви! Дали ми харесва това или не, но ти отново стана сензация. Звънят ни от целия окръг. Хиляди хора виждат

твоята летяща чинийка. Подвижната телевизионна станция лети през прохода, за да я покаже на зрителите. Вече получихме четири запитвания от Националния център по наблюдение на космическото пространство. От близката военна база излетя ято реактивни изстребители. Не зная как си успял, но щом като си попаднал в новините, казвай какво си подготвил.

Филипсо погледна през рамо кораба. Той ярко просветна в оранжевата светлина на прожектора, после угасна, още веднъж светна... От телефонната слушалка се чуваше призивно блеене... прожекторът се върна още веднъж... и... нищо... Корабът беше изчезнал.

— Почакайте! — завика Филипсо. Но кораба го нямаше.

Слушалката продължаваше да блее. Филипсо я вдигна и бавно я поднесе към ухото си.

— Аз видях всичко оттук — казаха в слушалката с тъпичко гласче. — Какво е това? Как го направихте?

— Кораб — отвърна Филипсо. — Това е космически кораб.

— Това е комически кораб — повтори след него Пенфилд с тон на човек, който пише под диктовка. — По-нататък, Филипсо, какво стана? Те се спуснаха при вас на своя кораб и вие се срещнахте лице с лице, така ли?

— Те, всъщност, да.

— Така. Лице с лице... готово. Какво искаха от вас? — Пауза. После сърдито: — Дявол да ви вземе, чувате ли ме? Нямам време да бърбям с вас цяла нощ. Трябва да пусна броя. Какво търсеха от вас? Молеха ви за пощада? Молеха ви да прекратите своята дейност?

Филипсо облиза устните си.

— Как да кажа... общо взето, да.

— Колко бяха тези същества?

— Те? Само едно.

— Само едно същество... нека е така. По-нататък? Защо трябва да изтръгвам всяка ваша дума с клещи! Как изглеждаше? Като паяк? Като октопод? Уродливо и безобразно същество...

— Не бих казал, че е така...

— Разбрах — възбудено произнесе Пенфилд. — Прекрасно и очарователно същество. Девойка с неземна красота. Значи така, порано ви заплашвах, а сега са решили да ви съблазнят. Вярно ли е?

— Виждате ли... аз...

— Цитирам думите ви: „неземна красота“... но аз... хм... устоях на изкушението.

— Слушайте, Пенфилд.

— Не, повече нищо няма да получите от мен. Стига ви и това. Нямам време да слушам вашите брътвежи. Ще ви предупредя най-приятелски, а освен това не бих искал тази история да пукне като балон до утре вечерта. Утре вашият Храм ще гъмжи от агенти на ФБР и Центъра за космическо разузнаване, както късче гнило месо от мухи. Затова скрийте някъде по-добре вашия аеростат.

— Изслушайте ме, Пенфилд, аз...

Но в оня край на жицата бяха сложили слушалката. Филипсо направи същото и се обърна.

— Виждате ли — проплака той на празната стая, — виждате ли към какво ме тласкат?

Приседна уморено. Телефонът отново извъня.

— Търсят ви от Ню Йорк — каза телефонистката.

Беше Джонатан, неговият издател.

— Джо, половин час не мога да се свържа с тебе. През цялото време линията беше заета. Отлично изработено, приятелю! Как успя? Впрочем това не е важно. Дай ми само главните факти. Утре пораничко трябва да пусна съобщение за пресата. Слушай, за колко време ще можеш да напишеш нова книга? За две седмици, за три? Добре, нека бъдат три. Но нито ден повече. Ще сваля новия роман на Хемин... или... всъщност това не е важно. Ще те пусна извънредно. А сега докладвай! Включвам диктофона.

Филипсо погледна звездите. В слушалката се чуваше бръмченето на включения диктофон. Той вдигна слушалката до устните си, пое с пълни гърди въздух и започна:

— Днес ме посетиха Космически пришълци. Това не бе случайно, както при нашата първа среща. Този път те дълго и щателно се бяха подготвяли. Решили да ме възпрат, но не със сила и не с убеждение, не! Те бяха решили да пуснат в ход най-последното, най-силното средство. Внезапно сред излъчвателите и кабелите на моя радар възникна девойка с неземна красота. Аз...

Зад гърба на Филипсо се разнесе тих рязък звук — такъв звук може да издаде човек, на когото е противно да говори и при това

изпитва нетърпимо желание да плювне.

Филипсо хвърли слушалката и се обърна. Стори му се, че видя изчезващото изображение на рижото човече. Нещо се люшна в оная част на небето, където беше корабът, но и там вече нищо не се виждаше.

— Изтормозиха ме с тези телефонни обаждания — с плачлив глас проговори Филипсо, — не знаех, че вече сте поправили вашия омикрон. Не исках. Точно се канех...

Постепенно осъзна, че е сам. Никога не се бе чувствувал толкова самотен. Вдигна разсеяно слушалката, поднесе я към ухото си и чу възбудения глас на издателя:

— ... така и ще я наречем: „Последното средство“. А на корицата ефектна блондинка ще излиза от радарната антена, както я е майка родила. Чудесно, Джо! Това е единственото, което още не си пускал в ход. Ще видиш, че ще бъде бомба. Твоят Храм дори и от това няма да загуби. Напиши ми книгата за две седмици и ще можеш да си отвориш банка.

Бавно, без да каже нито дума, без да дочака, докато издателят свърши, Филипсо остави слушалката. Въздъхна, обърна се и запали лампата над пишещата машина. Постави в нея два листа с индиго, превъртя валяка, придвижи шейната до средата и написа: „Джоузеф Филипсо. Последното средство“.

Леко, бързо и уверено неговите пръсти започнаха да се плъзгат по клавишите.

Публикувано във вестник „Орбита“, броеве 7,8,9/1978 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.